

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 262. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm7051.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

End kunde vel Udfaldet synes tvivlsomt, da Folket var utilfreds med et Parlament, der, langt føleligere end Carl nogensinde, havde misbrugt sin Magt, men Magten sad nu i Spydstagen, den sad igjen i Oliver Cromvells Haand, og han kunde ikke naae sin Agt, at forvandle den til et Septer, uden ved at farve den i Kongeblood. Hidtil havde denne Niding gjældt i Huset for en ivrig Presbyterianer, men han, hvem hver Maske var lige Kjær, naar den kun skjulte hans Djævl-Ansigt, spillede i Leiren Independent for at vinde blinde, rasende Redskaber til sin Udaad. Disse Independenter (Uafhængige) vare Folk eller rettere kun *Udyr*, der stræbde at indbilde sig selv at Selv-Forgudelse var den sande Gudelighed, al baade geistlig og verdslig Myndighed foragtede de, fulgde blindt deres onde Hjerters Attraer, og kaldte dem, med brændemærket Samvittighed, 263guddommelige Indskydelser. Dem havde Cromvell brugt i Striden som glubende Dyr, dem forstod han at faae gjort til Formænd i Hæren, brugde dem til at undertvinge Parlamentet, gribe og dømme Kongen. Vel aldrig var en Konge blevet saa oprørende mishandlet som Carl nu, men til evig Ære for den Tro der lærde ham at overvinde Verden, og som et inderlig rørende Exempel paa ydmyget men ubøiet Majestæt, stod han i sin Ulykke, ogsaa deri en ægte Søstersøn af Fjerde Christian. Paa Jorden faldt hans Hoved for Cromvells Blodøxe den tredivte Januar Aaret efter den vestphalske Fred, men hans Krone faldt ikke, med den svang han sig til de evige Boliger, og gennemstrømmet af denne salige Følelse gik han smilende til sin Død. Man dyppede Liin i hans Blod at gjemme som en Helligdom, men at det var *Engellands*, ikke blot Cromvells, Hænder som besudledes, det har man endnu ikke villet forstaae.